

№ 16

(770). РІК ВИДАННЯ 41

Ціна 10 коп.

КИЇВ. СЕРПЕНЬ

1967

Літературний арсеніль

КОМАНДИРОВОЧНЕ

Перевернігорі В.Ю.

Видано (прізвище, ім'я та по батькові)

строк командировки «25» днів

Дійсне по пред'явленні паспорта серії

ПОСВІДЧЕННЯ № 887

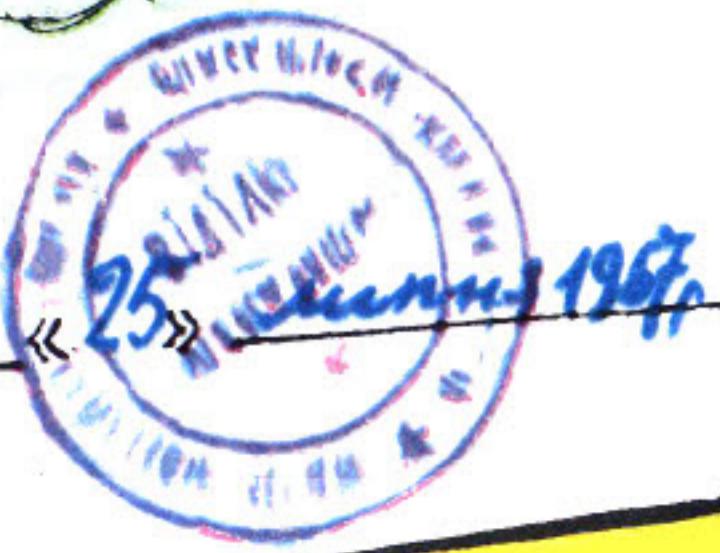
командированому до м. Ялти (пункт призначення)

по 18 серпня 1967 року

ГК - IV 266379

ПРИБУВ ДО м. Ялти

ВИБУВ З м. Ялти «28» серпня 1967 р.

Без слів.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Лист у славну Полтаву,
особисто вельмишановному
тов. ПРИЙМАКОВІ —
керуючому трестом «Полтавсільбуд».

Здоровенькі були, Миколо Антоновичу!

Я знаю, що полтавці дуже люблять творчість свого знаменитого земляка Івана Петровича Котляревського. Тому я аністілочки не сумніваюся в тому, що ви теж сопричастні до великої когорти поклонників нашого класика і, мабуть, не раз милувалися його безсмертною «Наталкою Полтавкою». Пам'ятаєте, Возний каже Виборному: «Мню, єжелі би зібралось много народу і зненацька ангел з неба з огненною різкою злетів і восклікнув: «Брехуни й обманщики!.. ховайтесь, а то я поражу вас!» — єй-єй, всі присіли б до землі совіті ради!..» Пригадуєте, Миколо Антоновичу, як по цих словах самі співрозмовники — і Возний і Виборний — присідають, присідають до землі, звіши до неба переспрашенні очі?

Мню, єжелі би вищеозначений ангел з огненною різкою в руках узяв та зненацьку нагрянув на «Полтавсільбуд» і восклікнув... Але ні, це вже фантастика. Не сталося б комічної сцени з присіданням у «Полтавсільбуді». Не сталося б, думаю, з двох причин. По-перше, часи Возного і Виборного давно минули. Ми не забобонні, ми, слава тобі господи, атеїsti і ніяких там янголів з вогненними різками, ніяких там чортів рогатих з вилами-трійчатками в руках не боїмося. Єдине, чим можна наструшати нашого брата часом, так це реальним «стро-гачем з поперечкою» — не менше. По-друге, тепер такі дошкульні слова, як «брехун» чи «обманщик» віднесені до розряду майже нецензурних і вживаються, та й то зірка, тільки в побутових баталіях. Не ті часи. То колись кожний пересічний янгол міг називати речі своїми іменами, і йому це сходило з рук. Тепер цей «номер» не проходить.

Якось я мав необережність назвати брехуном одного діяча із сфери побутового обслуговування. Не скажу, що це «майже нецензурне» слово вирвалось із моїх уст безпідставно, у полемічному запалі. Ні, діяч цей славен тим, що обіцянок у нього завжди на карбованець, а діла на копійку, але знали б ви, як чорно образився на мене чоловік. Знали б ви, скільки заяв написав він у різні інстанції, вимагаючи сatisфакції.

— А як же вас називати дозволите за діла ваші? — питав цього діяча.

— Називайте «окозамилювачем», обзвивайте «товаришем, який не виконує планів», а жбурлятися публічно «брехуном» не маєте права! Це ображас людську честь і гідність.

Ставлю йому контрзапитання:

— А хіба невиконання своїх обіцянок, невиконання планів не ображає людської гідності і честі?

— Не плутайте праведного з грішним! Діло ділом, а шана шаною.

Міцненький аргумент, нічого не скажеш... Ну що ж, тоді по боку старосвітські слова «брехун» і «обманщик» і хай живуть новотвори «окозамилювач» і «товариш, який не виконує планів!» Хай живуть і процвітають, раз вони м'якші для вуха і не ображають людської гідності.

Але мню собі, що тут багато важить варіант. Глибоко впевнений, що єжелі б до слуху вищеозначеного діяча долинув глас не з голубих небес, звичайно, а з якоїсь авторитетної земної організації чи установи: «Гей, товариш, який не виконує планів! Досить замілювати очі. Злізай, прихали!», — то, єй-єй, він присів би з несподіванки до землі, холодний піт з чола витираючи.

Думаю, Миколо Антоновичу, що таку сцену при подібному варіанті ви мали б нагоду побачити і в підвідомчій вам Гадяцькій межколоні № 3, яка безбожно бракоробствує і зриває строки будівництва складів хімічних добрив на станції Лохвиця. Самі подумайте: керівники місцевого відділення «Сільгосптехніки» вже й благали, вже й протестували, вже й вас слізно просили вплинути на бракоробів і окозамилювачів, але дальше добрих перманентних обіцянок діло не йде.

Думаю, що таку сцену ви мали б нагоду спостерігати і в Опішні, де ваші ж таки будівельники будують фабрику «Художній керамік» і так художньо підмочили свою репутацію на цьому важливому об'єкті, що художніше й бути не може.

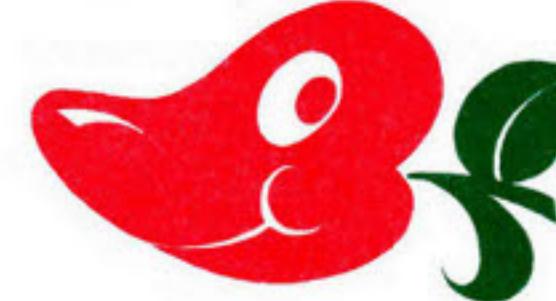
Та коли вже говорити правду до кінця, то таку сцену при вищезгаданому варіанті можна було б побачити і в самому «Полтавсільбуді».

Але це вже була б не комічна, а драматична сцена.

Не треба її дожидатися, Миколо Антоновичу. Радості від того мало. Шаную вас од усього серця!

Від вашого ПЕРЦЯ.

рекорд-са.

рекорд-са.

— Протримайтесь ще хоч тижнів зо два, поки тару знайдемо!..

РЕКОРД БЕЗГЛУЗДЯ

ХЕРСОНСЬКА обл. (ТАП). Як повідомляють з Чаплинки, рекорд безглуздя встановлено на спортивному майданчику місцевої лікарні. Його по праву завоювала диктор районного радіомовлення Бабенко Л. Д. За два нальоти на майданчик вона порізала дві волейбольні сітки і спилила два стовпи.

Свідками всього цього є група лікарів. Проте рекорд той не зареєстрований ні міліцією, ні нарсодом.

СТИХІЙНЕ ЛИХО

СВАТОВЕ Луганської області. (Наш кор.). У Сватові, на вулиці Промисловій, у 1965 році почали брукувати дорогу. Роботу провадили посиленими темпами водночас з обох кінців вулиці, а коли лишилося забрукувати якісь 150 метрів дороги, раптом трапилося лихо: знялася буря і геть усіх робітників кудися вітром здула. Куди саме — ніхто сказати не може. Навіть заступник голови виконкому Сватівської райради т. Лацильник, який офіційно повідомив, що впорядкування вулиці буде завершено навесні 1967 року.

Телеграфне а гентство ШЕРЦЯ

КУДИ ВЕДЕ ДОРОГА

ЧЕРКАСИ. (Телеграфом). Терміново продається на вивіз збудована й устаткована коштом колгоспу нова лікарня в селі Лузанівці Кам'янського району. Продається разом з амбулаторією, кухнею, пральню, погребом, каналізацією й паровим опаленням. На думку головного лікаря райлікарні Л. У. Черкаса, лікарня в селі непотрібна. Досить

однієї в райцентрі та служби «швидкої допомоги» при ній.

Шкода тільки, що Лука Устимович не висловив своєї думки про те, як буде гарантовано цілість печінок лузанівських пацієнтів. Він напевно не в курсі, що між селом і районцем лежить 25 кілометрів ущент розбитого шляху.

СПОРУДА — ЗАГАДКА

НОВИЙ БУГ Миколаївської області. (ТАП). Новобузька райспоживспілка оголосила конкурс: хто краще відповість на запитання: «Що за споруда ховається під вивіскою «Магазин № 41 Новобузького ССТ»?

Спеціальна комісія визначила, що відповіді: «шопа», «хижі», «сарай», «круїна» не відповідають дійсності. Правильна відповідь: «П'едестал під пам'ятник голові райспоживспілки». Автора відповіді буде премійовано копіями всіх обіцянок голови райспоживспілки збудувати новий магазин.

ШКОЛА НА СОВІСТІ

ВЕРХНІЙ РОГАЧИК Херсонської області. (ТАП). Після довготривалих пошукув між будяками нарешті вдалося визначити місце, де 5 років тому в колгоспі «Росія» розпочато будівництво школи.

У своїх неодноразових інтерв'ю колгоспникам голова правління К. К. Нечипас заявляв: «Будівництво школи на совіті правління».

Зраз ту проводяться розкопки. Вже почастило натрапити на стіни, фундамент. До совіті ще не докопалися.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА.

— Кінчай, хлопці, друга зміна йде!

ЗАРИЗАНІ ЧЕРЕВИКИ

Угледівши на Хрещатику свого давнього приятеля Петра Федотовича, я аж рота роззявив з подиву. Він тьопав по центральній магістралі столиці босоніж, а черевики свої ніс під пахвою.

— Не роби круглих очей, — вільнав він мене. — З психікою в мене гаразд. Учора купив черевики, а сьогодні... на живому місці продірявились, — на підтвердження цих слів Петро Федотович показав обнову.

— Неподобство! — обурився я. — Віднеси до магазину, хай замінить. — Носив. Кажуть: взуття шиємо не ми, а фабрика, тому її і пред'являйте претензії.

— То їдь на фабрику!

— Без твоєї поради іздив. На фабриці зустріли мене янтайгостинніше. Посадили в м'яке крісло, тістечко і склянку кави піднесли. За тим покликали шкірознавця. Той вимірював дірки на черевиках уздовж і впоперек. Потім товщину продірявленої шкіри. По завершенню цієї процесури зіткнув та й каже: «Не ми винуваті, а шкіряники, які наділяють нас кепським товаром».

— І ти подався на шкірзавод? — вихопилося в мене.

— Звичайно. На заводі заспівали приблизно тієї ж. «Клянемося, що не ми винуваті! — На м'ясохомбінаті ваші черевики зарізали. Там, якщо хочете знати, близкотять і миготять ножі. Іде процес здирання шкір з худоби і водночас процес шкіропусвання. Майстри дуже поспішають. То м'ясо до шкіри прирізує, то шкуру до м'яса. А яка шкурка, така, звісно, і вичинка. Тому-то претензії не приймаємо...» Почухрав я на м'ясохомбінате підприємство, бо дуже запалився бажанням докопатися, хто ж у цій історії винен. «Приказали довою жити ваши черевики? Співчуюмо, — сказали на комбінаті. — Але ми тут ні при чому. Псували і ми колись таку сировину. Що було, то було. Тепер вирівнялися. Якість шкір різно пішла вгору. Хочете знати, хто вас роззув? — підкажемо

адресу. Вулиця Артема, державна міжресурсна інспекція по якості текстильної, шкіряної та хутряної сировини. Інспектори пролють яскраве світло на цей факт...»

Потеліпавсь я на вулицю Артема. Інспектори по якості справді прошли світло. Вони навели разючі приклади шкіропусвання. Тільки в першому кварталі цього року райспоживспілчанські заготонтори відвантажили промисловості понад 300 тисяч шкір з порізами, ножовими «вихватами», готовими дірками та іншими дефектами виробничого характеру. Це означає, що населенню недодано гори взуття й що тисячі пар черевинів і туфель дуже скоро попросили каши.

Серед різних, зафіксованих інспекторами, нюансів, мені особливо запам'ятався один: на Котовському забійному пункті Магдалинівського району Дніпропетровської області псування шкір досягло 80 процентів. Заробіттям платню майстру-забійнику там нараховують за кількість зарізаної худоби. Критерій якості шкір при цьому до уваги не береться. От і розмахує мастер ножем косо й криво. Аби діло йшло живо... Інспекція вже не один рік б'є на сполю з приводу того, що система споживчої кооперації у величезних масштабах ріже шкіри. І все — як батогом по воді. Що ж до м'ясохомбінатів, то й там псують цінну сировину, але набагато менше...

Так я донопався до кореня зла. На ниві споживчої кооперації той корінь, сидить.

— І куди ж ти спрямував свої босі ступні зараз? — поцікавився я.
— У музей. Попрошу виставити черевики. Як рідкісний екземпляр.
— Не виставлять, — скептично поставився я до наміру Петра Федотовича. — Бо таких черевиків з попсованої шкіри ого-го скільки наштамповано.

— То де ж їх подіти? — занепокоївся він.

— Подаруй Укоопспілці. На знак подяки за суворий контроль над здиранням шкір з худоби.

Мій приятель захопився цією ідеєю і поплentався босоніж у напрямку будинку, де возідають головні кооператори республіки.

М. ПАЛЬЧИК.

Ярослав ГАЛАН

Від Петлюри до Петлюри

Німецько-українські націоналісти (назвім їх скорочено — нуні) мають усі причини нарікати на долю. Ім просто не щастить.

Відомо, що кожна чорна сотня має свого фюрера; отже, забажали мати його і нуни.

Злавалося нунам колись, що всі дані на фюрера має Симон Петлюра. Погромником був членик, торгував Україною з азартом; мав зате одну ваду, з якою важко було нунам примиритися: замість вперед, ходив назадгузь.

Правда, він казав, що це не його вина, а тих, що його б'ють, та від цього нунам не стало легше...

Коли ж після розгрому вільгельмівської Німеччини Петлюра змінив клієнта і продав Україну Пілсудському, вірні німецькому хазяйнові нуни, за наказом з Берліна номер такий-то, збунтувалися. Нунівські газети, які досі величали Петлюру «героєм», за одну ніч перебудувалися і виступили на адресу вчорашнього «героя» з зовсім новими епітетами: «зрадник, запроданець, мерзотник», а головний орган нунів «Розбудова нації» у Празі охрестив його сковитим ім'ям: «Іуда».

Деякий час надію нунів був Скоропадський. Той тримається Берліна, як реп'ях коужуха. Проте і він — не без гріха. Цей «гетьман всієї України» не знає української мови та й по-німецькому калічить немилосердно. Довелось нунам шукати іншого фюрера.

Знайшли полковника Євгена Коновалця. Цей, правда, також не йшов вперед, але не йшов і назад: він просто сидів на одному місці — у Берліні.

Нуни довгий час були задоволені. І не тільки нуни, але й Берлін. І не тільки Берлін, але й Варшава. Німецька розвідка платила марками, польська — злотими. Марки котирувались на варшавській біржі, злоті — на берлінській.

І все було б гаразд, якби не людська заздрість. Позаздрили Коновалцевій «славі» деякі нуни і вирішили вчинити палацовий переворот. Палацовий переворот у... коробці цигарок, що її вручили фюрерові його підлеглі. Не встиг Коновалець відчинити коробку, як пролунав оглушливий вибух, що протягом однієї секунди перетворив нунівського фюрера на бурякове пюре...

Впоравшись таким чином із своїм фюрером номер 2, нуни оголосили траур і обрали фюрера номер 3 — Андрія Мельника. Навчений сумним досвідом свого попередника, Мельник не тільки перестав приймати від нунів пода-

рунки, але так сковався за спину гестапо, що й сам чорт із свічкою не знайшов би його!

Це дуже не подобалося деяким нунам, і вони кинулись шукати нового, конкуренційного фюрера. Цим черговим щасливцем виявився Степан Бандера (не змішувати з містом Бандери, прізвище Бандери походить від «банди!»).

Першим кроком фюрерів-конкурентів було заповнення прогалин у своїх біографіях. «Вожд» Мельник публікував «маніфести», в яких він називав Бандеру темним пройдисвітом і провокатором, а «вожд» Бандера величав Мельника агентом польської дефензиви, вбивцею Коновалця і — також провокатором.

Обидва «вожди» мають, звичайно, рацію, та це нунів нітрохи не влаштовує, ім треба було одного фюрера, а не двох.

Зневірившись у власні сили, вони попросили свого хазяїна Гітлера дати їм наказаного фюрера.

Гітлер довго думав, хто з нунівських канальї — найбільша каналія, нарешті пригадав собі Севрюка, німецького статиста з мирної конференції у Брести.

«Ріхтік!» * гукнули з руська по-німецькому нуни.

Однак щось зовсім протилежне сказали українські партизани. Ледве Севрюк з'явився на території України, як під його вагоном вибухло щось на зразок міни. Вибухло з такою силою, що з Севрюка не залишились ні ніжки, ні ріжки, і нуни не мали навіть можливості влаштувати своєму фюрерові врохистого похорону.

Цього було нунам уже занадто. Доля відразу знущалася над ними. І вони вирішили перехитрити долю. Замість живого фюрера обрали собі мертвого.

І кого, подумаете? Симона Петлюру! Того самого Петлюру, що його ці ж самі нуни називали ще так недавно по імені, тобто зрадником, запроданцем, мерзотником та іудою...

Кращого вибору нуни не могли зробити. Те, що Петлюра — іуда, нікому не заважатиме: він і надалі буде першим іудою серед іуд. Те, що він уже в землі, також нічого. Адже незабаром опиняться там і всі його підлеглі...

Ось і вся історія.

Мало, але цікаво.

«Перець» № 13, 1943 р.

* Правильно! (Нім.).

Юрій ЯНОВСЬКИЙ

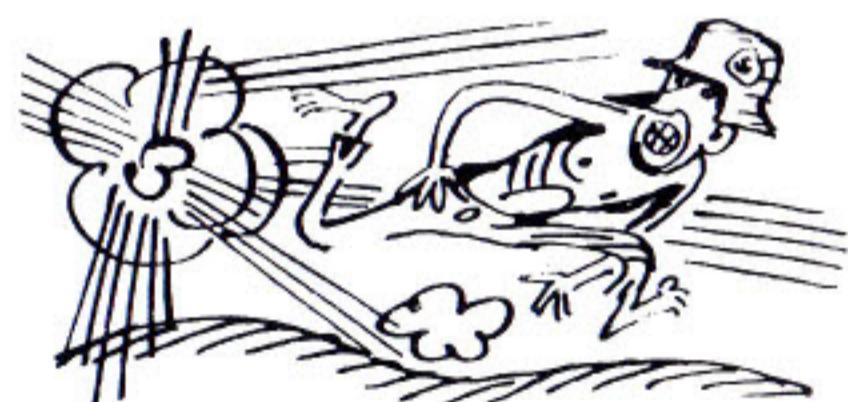
ГЕНЕРАЛ МАКОДЗЬОБА

Слухай ти, дурень божий. Мало даєш за мою голову. Десять тисяч марок — це не справжня ціна. У мене в колгоспі один же-ребець англійської породи кощуює п'ятнадцять тисяч золотом. А ти за мене даєш паперових десять. Не збідніє твій Гітлер, як і сто заплатить. Злідні його батька діти — звикли жити на шармачка! А ти сам хоч і генерал, та невмиваний, хоч вояка, та куций, хоч і вечний, та дурний...

Я, Карпо Макодзьоба, оголосив тобі війну, генерал фон-Леєр. А коли тебе чорт ухопить, я оголосю війну кожному гітлерівцю, який стане на твоє місце. Отак собі й знай. Я на вітер не звик говорити. Що скажу — зроблю. У мене й сини такі — як візьмуться, то не вирвешся! І двоє зятів до пари моїм дочки. Всіх благословив на фронт — п'ятьох синів і двох зятів. Бач, який я багатий. І діти мої не конфузні: хто на коні — того не зіпхнеш, хто в танку — того не виколупнеш. На самоліті — як орли, у піхоті — як чорти.

Десять тисяч марок — скупенський твій хазяїн. А може, трохи набавиш? Сам знаєш — дешева рибка, погана юшка. Я не генерал, хоч ти й називаєш мене в твоєму оголошенні «генерал Макодзьоба». Я — вище генерала. Я — народ! Тепер розумієш, який ти дурний? Хіба народ можна купити?

А може, я трохи й генерал. Коли ми захопили твій штаб, а ти в самих підштаниках

вискочив у вікно, мені було приємно зазнайомитись із твоїми планами і потім викинути їх на смітник. А твій мундир із залізним хрестом мої партізани надягли на опудало в городі, щоб гави не довбали огірків. От за що спасибі, так це за карти. І спасибі за позначки, де що стоїть; як називається і де аеродром. Ми встигли похазяйнувати добре, сам знаєш.

Онадцять твоїх самолітів — як корова язиком злизала! А вісім згорілих танків — це тобі жук на палиці? А шістдесят п'ять машин догори раком? А сто сім мотоциклів? А ставок горючого пам'ятаєш? А штук двісті автоматів? А п'ять мостів? А гармат, а копней, а мін? І ти після всього цього даєш за мене тільки десять тисяч?

Я — український народ, генерал фон-Леєр. Твій Гітлер мріє знищити мене, зітерти з лиця землі, щоб мою країну посіла фашистська нахвалоч, чума ХХ століття. Ніколи цього не буде! Ніяка сила не відірве мене од моєї землі. Роздуши мене геть танком, втвікніч на ступінь в землю, кожну кісточку розчави, кожну жилку розірви, я все одно встану і піду по моїй землі, і житиму, і буду сіяти, і сіятиму, ще й співатиму!

Я, Карпо Макодзьоба, оголосую тебе поза законом. Хай одсохне рука, яка подасть тобі напитись, хай повілазять очі, які тебе пожаліють. На кожному місці, де стрінеш моїх людей, тебе чекає собача смерть.

Скажи твоєму Гітлеру, що нам дуже тяжко. Ми, як дитину, плекали всім народом Дніпрельстан, викохали, як лялечку. Стояв він як наша сила і слава. І ось його немає. Ревуть знову грізні пороги, виринувши з-під води. Ми знали, що так треба. Нам не шкода. Ще дужим, ще кращим устане новий Дніпрельстан після нашої перемоги. І горда, величезна Країна Рад пишатиметься нами, своїми дітьми.

Тільки не ждіть од нас пощади. Її не буде ні кому. Кроком переможців ми пройдемо всю вашу гітлерівську землю. А ви самі не знаєте ні дня, ні ночі, доки не вправите все зло, вчинене вами на землі. Пощади не просить. Її не буде.

В чому й підписуюсь.

5. XI. 1941.

Без слів.

Народні УСМІШКИ

З ЯКОЇ ПАРАФІЇ

В одному селі піп зустрівся з студентом, який приїхав на канікули. Побачивши шевелюру, що звисала аж на плечі студента, і його риженьку борідку, піп привітався і запитав:

— Ви з якої парafії?
— Я? — здивувався студент. — Я... ні з якої.
— Тоді ви що, стиляга? — запитав піп.

ДОБРЕ ПОРОСЯ

Один чесний чоловік продавав поросся на базарі. Жінка, що сторгувалася з ним, вже й гроши заплатила, а потім, ніби опам'ятавшись, запитала:

— А воно хоч єсть?
— А який би чорт його продавав, коли б воно їло? — відповів дядько.

СУХЕ ВИНО

До крамниці зайшов один інтелігентний чоловік.

— У вас є сухе вино? — запитав він продавницю.
— Ні, — відповіла вона, — у нас вино тільки в пляшках!

Зібрав В. ЛІНИВИЙ
з м. Коростишева Житомирської області.

ЧУДНА ВЧИТЕЛЬКА

Прийшов Івась зі школи додому. Мама його питав:

— Івасю, розкажи, як ти вчися і про вчительку.
Івась відповів матері:

— Та вчуся, як і всі, а вчителька якась чудна. Все таблицю множення питає в учнів. Хіба вона сама не могла її вивчити?

Повідомив М. О. ЯЦКІВСЬКИЙ
з м. Долини Івано-Франківської області.

ГАРНИЙ СОБАКА

Один дядько за чаркою запропонував своєму кумові:

— Купіть, куме, у мене собаку. Гарний пес, породистий...

— А навіщо він мені?
— Як навіщо? А добро стерегти...

— То нехай він вам, куме, стереже.

— Та я та думав, — почухав потилицю дядько. — Але ж ледаче, стерво, і гавкати уже розучився...

Повідомив О. С. ГАМАНІН
з м. Києва.

ВІДПОЧИНOK

Каже жінка своєму чоловікові:

— Знаєш, Микито, якщо ти заморився, то не йди сьогодні на роботу — викопаєш дома новий погріб та й відпочинеш.

Повідомив Н. ПАРАНЬКО
з м. Рубцовська Алтайського краю (РРФСР).

Олекса ЮЩЕНКО

ДІЯЛЬНА НАТУРА

До чого він метикуватий!
Його на всяки справи сватай —
Відомий тут, відомий там...
Ще за життя свого доб'ється,
Що вулиця якась назветься
Його пронирливим ім'ям!

БЕЗКРИЛЛЯ

Щодня він читає «Крилаті слова»,
Але підлетіти не може.
Не крила тут винні, а голова.
О боже!

НЕДУЖИЙ ДОКТОР

Доктором ти став нарешті...
Ох, і високо береш ти!
Це науці, як покара —
Ти ж не втнеш за санітара!

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Є такий цікавий метод добору кадрів: як не брата чи сінта, то обов'язково когось із близьких. Метод цей з успіхом застосовувався в Дударівській чайній Бориспільського району і в Телешівському ССТ Рокитнянського району (Ківщина).

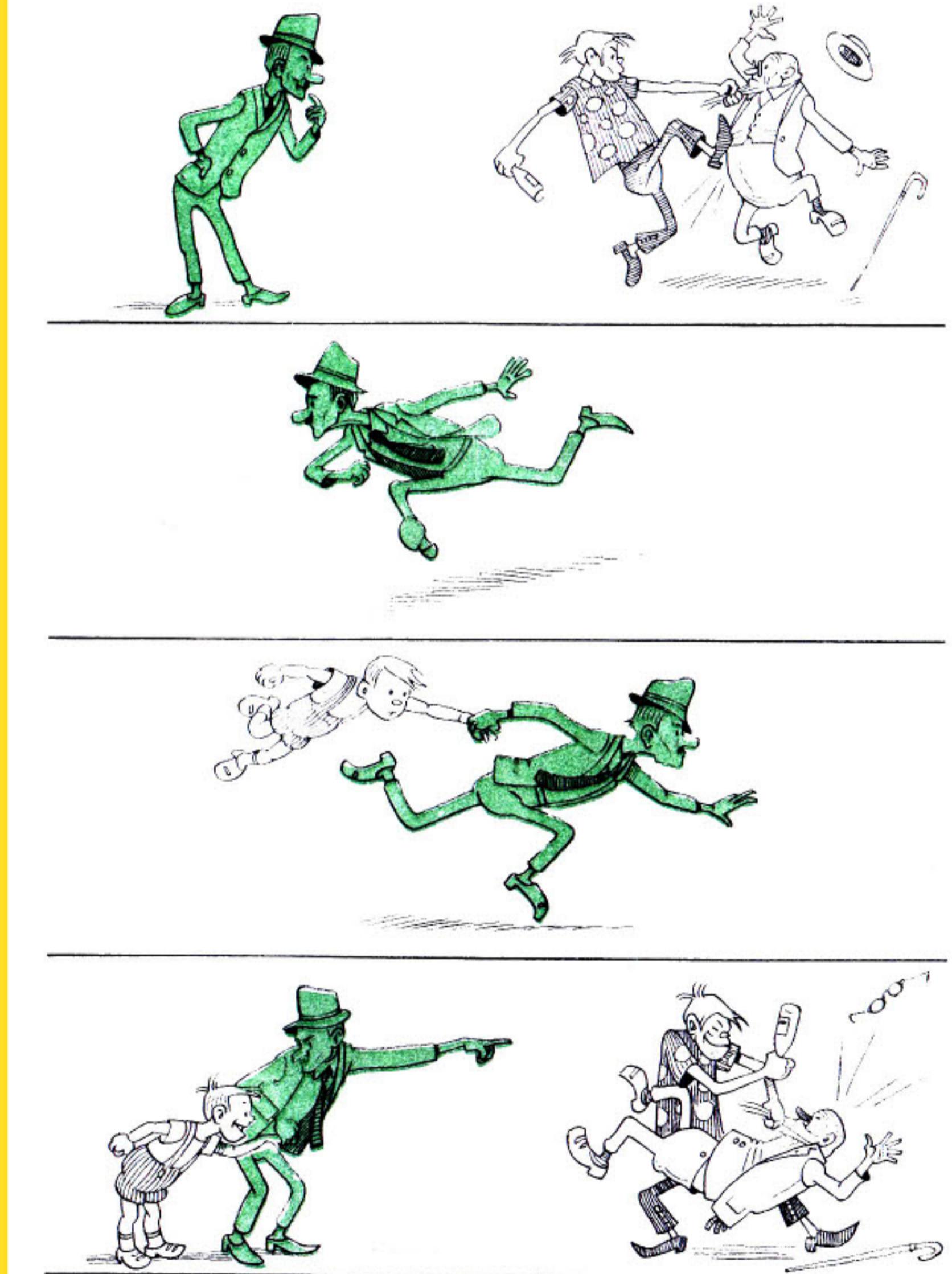
І завідувач Дударівською чайною Кокозей М. П., і голова Телешівського ССТ Сатир Д. Д. зтуртували навколо себе тісну сімейну компанію з родичів. Споживачам від того користі було мало. Навіть навпаки. А от сімейки не скаржились на свою долю.

Про це писалося у фейлетоні «Здоровенькі були» («Перець» № 9).

Після виступу Перця у тісні сімейні відносини на землі торгівлі внесені деякі зміни. Кокозея М. П. від обов'язків зав. чайноюувільне. Віро Прудку (куму Кокозея) з роботи у чайній тежувільне.

Голову Телешівського ССТ Сатира Д. Д. суворо попереджено. Обидві райспоживспілки обговорили питання добору кадрів у торговельній мережі.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

— Не вчись, синку, в цього типу: старших треба поважати!

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

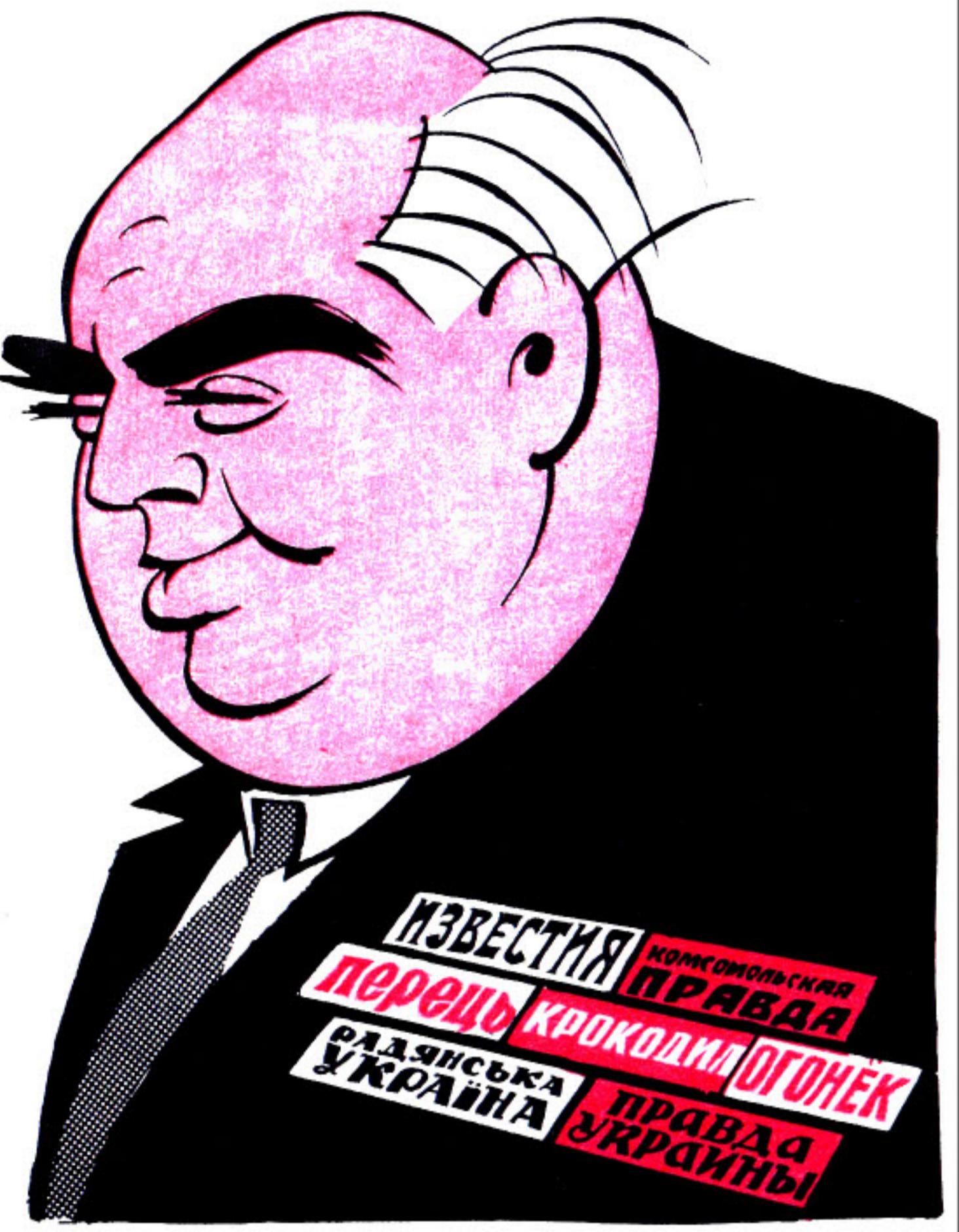
У селі Новомиколаївці Врадіївського району Миколаївської області завалили вогнище культури. Не в переносному, а в прямому розумінні. Приміщення клубу завалили будівельними матеріалами. Надходить вечір, а молоді — куди хочеш дівайся.

І тоді хлопці та дівчата написали листа до Перця.

Із Врадіївського району партії повідомили, що справді з благословення керівників сільради та колгоспу клуб було перетворено на склад будівельних матеріалів.

Після втручання райкому партії приміщення клубу очищено. Тут працює читальня, демонструються кінофільми тощо.

До 60-річчя Олександра МИХАЛЕВИЧА

Павло КЛЮЧИНА

БАЙКИ

СИВИЙ КІТ

— Я від турбот посивів за ці дні,—
Не раз, бувало, сивий Кіт хвалився.
Не витримав Рябко: — Не від турбот... ой, ні!
Ти сивим, пам'ятаю, я народився.
З усіх турбот ти знаєш одну:
Прожити 6 вік спокійно, без натуки.
Тепер показуюш ріденьку сивину...

Не завжди сивина говорить про заслуги.

БЕЗРІДНИЙ ШПАК

В чужих краях Шпачок літав два роки,
Чужих пісень навчився трохи,
Як запищти — ні толку, ні ладу:
Не так, як Шпак, ні так, як Какаду...
Ta осі він знову вернувся у діброму,
Почув свою забуту пісню-мову,
І носом закрутися: — Безбарвність! Простота!
Це що за прimitiv? — дозвольте запитати...
А пінці у одвіт: — Це, — кажуть, — пісня та,
Яку з народження тобі давала мати.
А ти забув її, забув, як на біду...
І сам тепер — ні Шпак, ні Какаду!

НАУКОВА РОЗМОВА

— Не втомлю голови: наука — це туман, —
Малому барану сказав старий Баран.

КРОПИВА

В саду, де квіти і трава,
Росла біля дороги Кропива.
І тільки хто до неї доторкнеться,
Відразу опечеться,
Мов на вогні,
І буде чухатись три дні.
Чи літня жінка, чи мала дитина —
Усім від Кропиви лиха година:
Усіх шпигає листяком пальник —
Не поступається ні перед ким.
Хоч не ступай на ту дорогу...

Така й Софія Карпівна, їй-богу!

До слова має хист,
У перші знає смак;
І снайпер-публіцист,
І кіносценарист,
І нарісист-мастак.

Хороших — вознесе,
Поганим — нуб намне...
Близьке йому усе —
Небесне і земне.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.
Текст Д. МОЛЯКЕВИЧА.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У головдікара Новокраїнської дільничної лікарні Запорізької області Янчука П. П. з'явилася симптоми небезпечної хвороби. Він почав лікувати хворих лише двома методами: байдужістю і грубістю. Як виникло, на звані панадеці Янчука від недуги не позбавляли, а тільки нерви хворим псували.

Про це написала до Перця гр. Душенко Є. Я.

Заступник міністра охорони здоров'я УРСР І. Шумада повідомив редакцію, що факти ці підтвердились. За неуважне і грубе ставлення до хворих Янчуку П. П. оголосили догану.

Яка хвороба — такі її ліки.

Дивна штука наука

2 × 2 = 0

На Одещині, а ще точніше — у Краснонінському районі, робиться грунтovий переворот у звичайній арифметиці.

Так, місцева районна газета «Промінь Ілліча» у замітці «Вклад чабанів» повідомляє, що в колгоспі ім. Кірова «в стаді 392 тварини, в тім числі 120 вівцематок. З них 350 вже окотилися».

Цим самим, безумовно, практично доведено, що число 350 менше однієї з числа 120, становить тільки якусь його частину.

В іншій замітці, під рубрикою «Новини нашого району»

газета дохідливо розтлумачує, скільки м'яса продали державні колгоспники артілі імені ХХII з'їзду КПРС. Читаємо: «за 4 місяці ювілейного року вони продали його 1833 центнери при річному плані 155 центнерів, що становить 133 процента».

Тут маємо справу з дуже оригінальним способом вирахування процентів.

Приємно відзначити скромність наших краснонінських колег по роботі: вони пишуть про «вклад чабанів» і ани мурmur про свій внесок в елементарну арифметику.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Скажіть, шановний, зараз ніч чи день?
— Не знаю, голубе, я не тутешній.

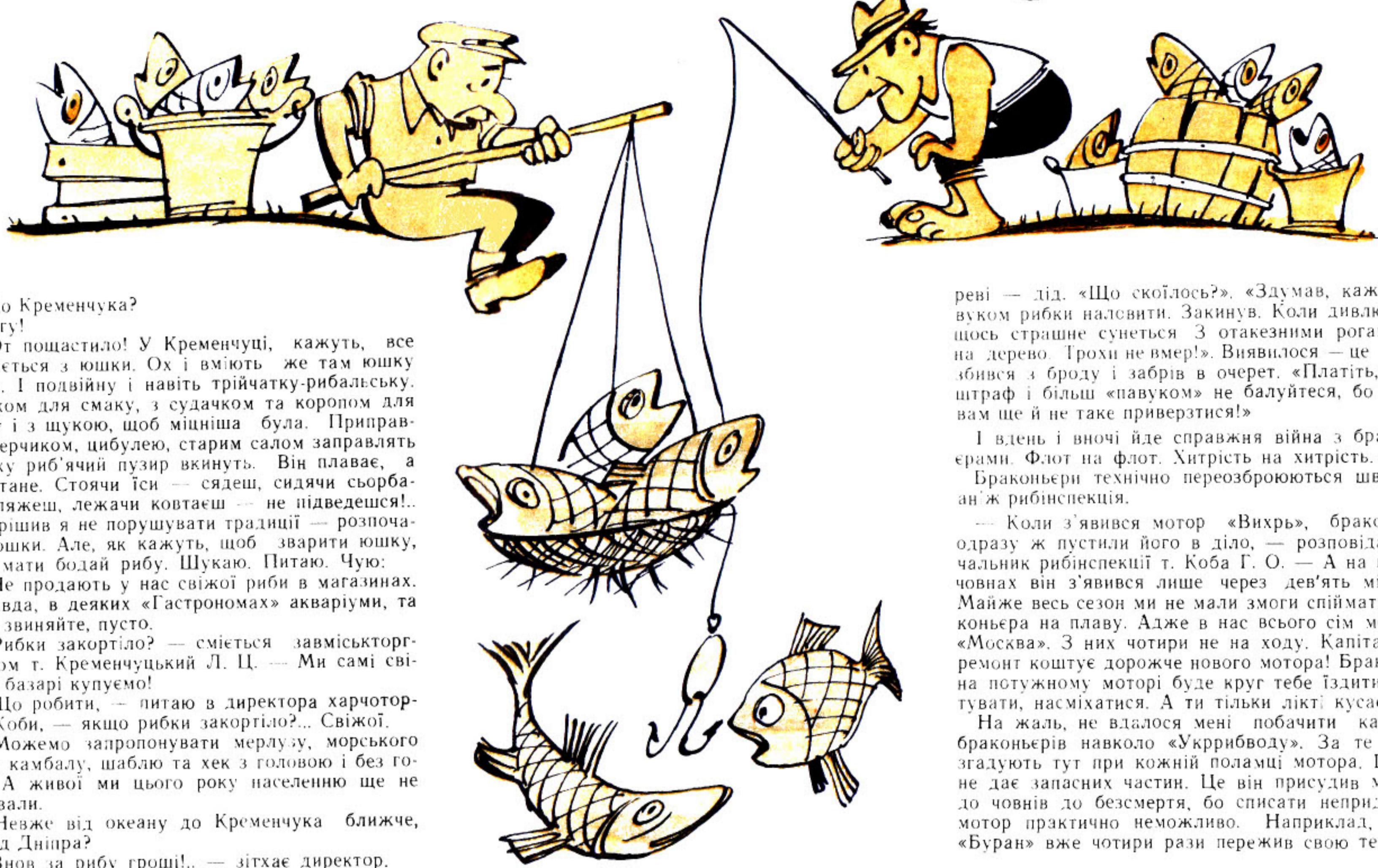
ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Семен Тарасович Погорілій, працівник ЦСУ УРСР, одержав службове відрядження і взяв курс на Самбірську область. Невідомо, чи об'єкт свого дослідження він бачив, а вже що пиячів, то пиячів. Так Семен Тарасович у ресторані загуляв, що бешкет учнів та й у вінверезник потрапив.

Із Самбірського районіду міліції надійшов про це лист до Перця. Заступник начальника ЦСУ УРСР т. Галузинський повідомив редакцію, що Погорілій С. Т. справді неодіно поводився в Самборі. За це його знято з роботи.

Мал. В. ГЛІВЕНКА

ЮШКА ПО-КРЕМЕНЧУЦЬКОМУ

— До Кременчука?
— Угу!

— От пощастило! У Кременчуці, кажуть, все починається з юшки. Ох і вміють же там юшку варити. І польйину і навіть трійчатку-рибалську. З линком для смаку, з судаком для навару і з щукою, що мініша була. Приправлять перчиком, цибулею, старим салом заправлять і зверху риб'ячий пузир викинути. Він плаває, а душа тане. Стоячи їси — сидяч, сидяч съорбєш — ляжеш, лежач ковтаєш — не підвішешся! І виршина я не порушувати традиції — розпочати з юшки. Але, як кажуть, щоб зварити юшку, треба мати бодай рибу. Шукаю. Питаю. Чую:

— Не продають у нас свіжої риби в магазинах. Є, правда, в деяких «Гастрономах» акваріуми, та в них, звінітте, пусто.

— Рибки закортило? — сміється заміськторгвідділу т. Кременчуцький Л. Ц. — Ми самі свіжу на базарі купуємо!

— Що робити, — питав у директора харчотортуру т. Коби, — якщо риби закортило?... Свіжої.

— Можемо запропонувати мердулу, морського окуня, камбалу, шаблю та хек з головою і без голови. А живої ми цього року населенню ще не продавали.

— Невже від океану до Кременчука ближче, ніž до Дніпра?

— Знов за рибу гроши!.. — зітхає директор.

реві — дід. «Що скільсь?». «Здумав, каже, павуком рибки наловити. Закинув. Коли дивився — щось страшне сунється з отакезними рогами. Я на дерево. Трохи не вмер!». Виявилось — це бичок збився з бруду і забрів в очерт. «Платіть, діду, штраф і більш «павуком» не балуйтеся, бо може вам ще й не таке приверзтися!»

І вдень і вночі йде справжня війна з браконьєрами. Флот на флот. Хітресть на хітресть.

Браконьєри технічно переозброюються швидше, ан'ж рибніспекція.

— Коли з'явився мотор «Віхрю», браконьєри одразу ж пустили його в діло, — розповідає начальник рибніспекції т. Коба Г. О. — А на наших човнів він з'явився лише через дев'ять місяців. Майже весь сезон ми не мали змоги спіймати браконьєра на плаву. Адже в нас всього сім моторів «Москва». З них чотири не на ходу. Капітальній ремонт коштує дорожче нового мотора! Браконьєр на потужному моторі буде круг тебе їздити, дратувати, насміхатися. А ти тільки лікті кусаєш.

На жаль, не вдалося мені побачити каруселі браконьєрів навколо «Укррібводу». За те його згадують тут при кожній поламці мотора. Це він не дає запасних частин. Це він присудив мотори до човнів до безсмертя, бо списати непридатний мотор практично неможливо. Наприклад, катер «Буран» вже чотири рази пережив свою технічну

ми судака. Рибку спіймав, але повечеряті не пощастило. Схопила його за руку богиня правосуддя Феміда, кинула на одну чашу своїх терезів судаків, на другу — злоніця. І скоро ми почуємо, скільки потягне кара!

Клюнули на золоту рибку і місцеві лікарі. Як кажуть, пливли вони, пливли та й на березі потонули. А спіймали вони небагато — всього 61 кілограм риби. Герой цієї браконьєріади лікар Запорізький Павло Іванович — начальник відділу ветеринарно-санітарної служби Кременчуцького м'ясокомбінату та його напарник — лікар дитячої поліклініки Анатолій Йосипович Каїнах.

І почався неповторний матч двох інспекторів: інспектора по рибі з інспектором по м'ясу. Суддя на даному матчі не було. Но слідчий т. Бабєць виявився ні рибою, ні м'ясом. Він передав справу замість народного до товарицького суду. І закинув цивільний матч вінію. А школа!

За півроку рибніспекція затримала 419 злісих браконьєрів!

Яких тільки невигаданих історій не наслухаєшся, сидячи в засаді на хижаків!

— Іду долому з роботи, — розповідає рибніспекціонер П. І. Горлач. — Підходить чорнява молодичка з великих кирзових чоботах. Питає: «Рибки не треба? Коропи, та такі ловкі!» «Зважимо» — кажу. Зважили в магазині. Кажу, продавщиці «Заприбукуйте браконьєрську рибу». «А від хто будете?» — обурилася молодичка. «Рибніспекція!» «От вскочила, як жаба в жар!» — зойкнула чорнява, високочила з чоботів, скопила їх під пахву та як вріже босоніж, тільки її бачили.

— Затримали ми Шинкаренка Леоніда Степановича, крановщик заводу ЗБК (с. Власівка) — розповідає у рибніспекції. — В заборонений зоні «павуком» рибу ловив. «Звідки риба?» — питамо. «Бог послав!» «А як ви маєте до нього відношення?» «Я — баптист!» «Бог вам і «павук» дав?» «Все від Бога!» Передали його справу, куди слід. Суд тепер віддасть кесареве, а Богу — богове.

— Демо по-під берегом, — говорити рибніспекціонер В. Н. Турло. — Туман. Чуємо крик з дерева: «Рятуйте!». Підіхали. На березі «павук». На ле-

смерть і тепер пересовується в плавнях як справжній привид.

І все ж за півроку рибніспекція вилучила у браконьєрів 180 різних стейк загальнюючою довжиною 60 кілометрів, 873 ятери і 12 локів. А якби «Укррібвод» підкинув сюди потужнішу техніку!..

Одверто кажучи, не зазори, я кременчуцький рибі. Життя у ней, як кажуть люди, собаче. Я не риба і не можу сказати, що люди, захищаючи турбіни електростанцій від колод, добре подумали, як захистити рибу від турбін. Я лише бачу, що дійні зараз ще риба проходить крізь турбіни, мов крізь м'ясорубку.

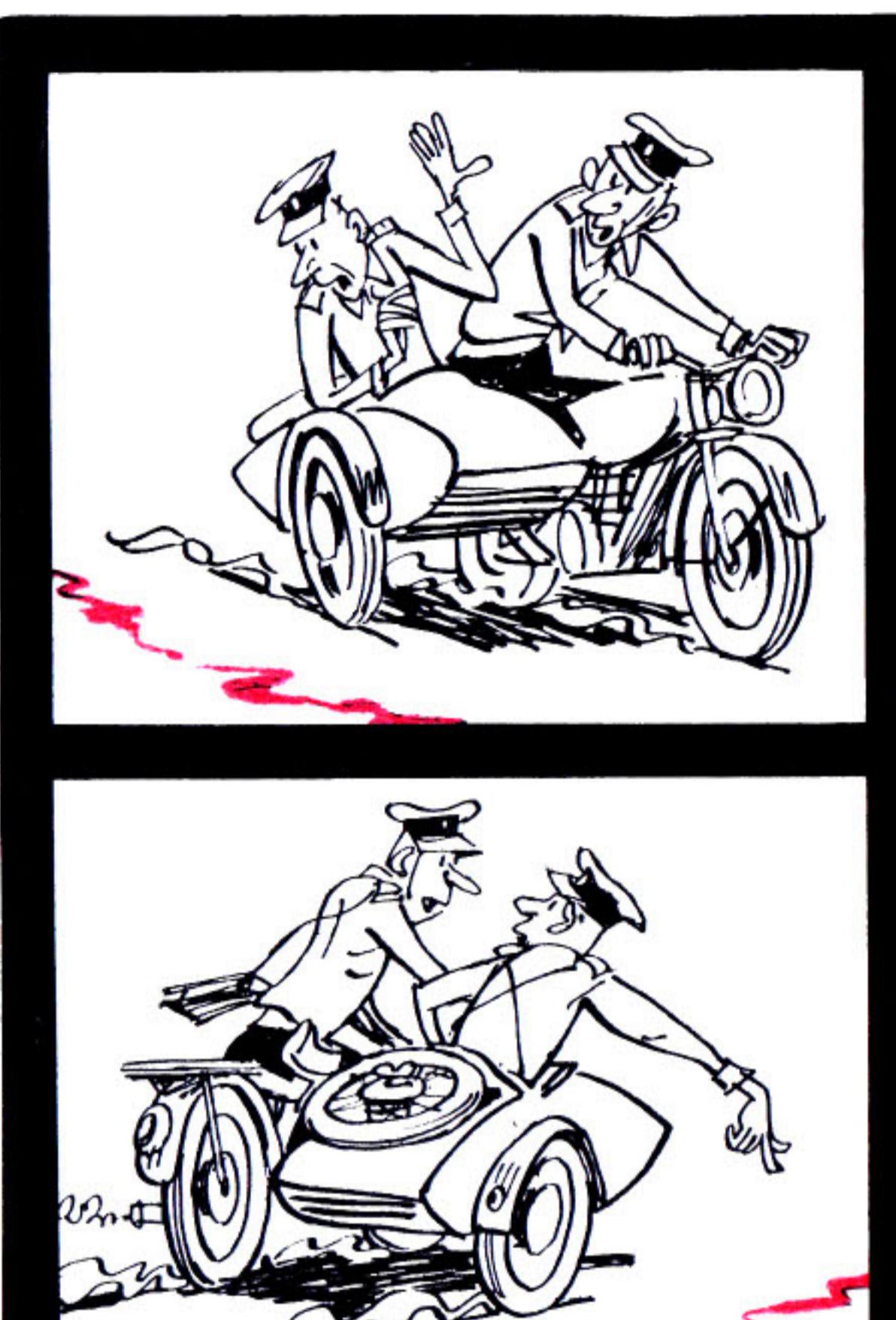
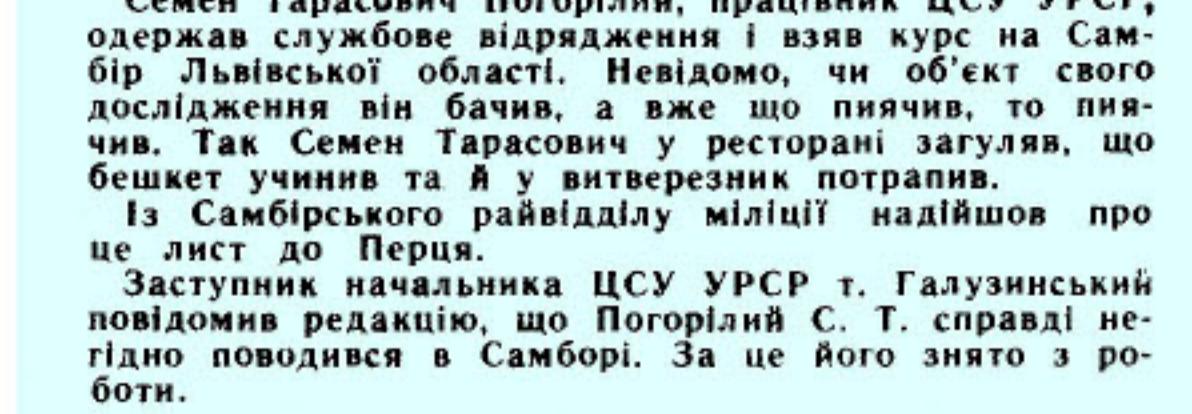
Якби я був рибою, я б розповів енергетикам, що час поводі й нересту збігається. Що риба цінніших порід пливе на травичку, на теплу водичку метати ікру. А воду скидають лише дівчі на день, вона швидко спливає, а мільярди ікринок сохнуть на березі, не встигаючи інкубуватися. Я прохав би скидати паводкови води разів шість на добу, щоб дати можливість вивестися малькам. Але, кажуть, що скидання паводка проводить навіть не людина, а автомат. А з автоматом я спільні мови знайти не можу. І мовчу.

О і знають рибу: енергетики — байдужістю, браконьєри — драчом, рибніспекція — «безмоторністю». А нам би хотілося, щоб кожного дня зроствали не лише кількість кіловатодні, але й кількість юшки на душу населення. Та якої юшки!

П. ЛУБЕНСЬКИЙ,
спец. кор. Перця.

Майже кримінальна повість.

Шкільна арифметика

Кажуть, у математиці є такий жарт: за допомогою складних розрахунків вони доводять, що два плюс два — п'ять. Ми познайомилися з іншим варіантом цього жарту: математичні істини спростовуються...

Одні плюс один — два? І ми так вважали, поки не познайомилися з жителем одного з чернігівських сіл — Миколою. Миколі лише вісім років, але він сміливо спростовує закони шкільної арифметики.

— Задача, ви кажете, що один плюс один — два? — хітре примурує він онук.

— Гарячено, — відповідає ми.

— Тоді діді будівельники сказали, що згадута ти через рік. Значить, скільки років вони повинні будувати школу?

— Два.

— А вони будують п'ять. Отже, скільки буде один плюс один?

ДЗВІНКА ТРИ РОКИ ЖДУТЬ

Дзвінків було багато: телефонних. І всі вони зводилися до одного запитання: коли ж, нарешті, продзвонить заповітний дзвінок у Щорсівській школі, яка будеться більше трьох років?

Спочатку були туманні обіцянки, потім гучні графіки. Нарешті — строк здачі урочисте відкриття. Відкриття нової школи.

Були промови. Рукоятися. Олески. Працівники Щорсівської райони. підписану акт прийому, дикували будівельникам:

— Хоч і здорово тягнули, але й на тому спасиби...

Поїхали, задоволені будівельники. Пішли відчині працівники виконкому. Лішилися нетерплячі школарі, чекаючи на заповітний дзвінок. Тільки дзвінок не пропонував. Ні в той день, ні через місяць, ні через півроку. В школу школарів не пустиви.

— Не можна, — сказали, — небезечно для життя!

У школі падали двері, тріскалася штука торка, прогиналася підлога.

— Товариші будівельники, як не соромно. На носі новий навчальний рік!

— В тім то і річ, — відповідають будівельники. — Нам кінчати інші школи треба. А ви у нас — зданій об'єкт!

«МАША, Я ТЕБЕ ЛЮБЛЮ»

Одна з «нініших» школ, яку Чернігівську будівлю повинен здавати цього року — Коропська школа. Місцеві люди пам'ятають, як два роки тому на будівельному майданчику висіло гласо: «Здамо до 25 серпня!» З часом транспаранти зник, напотім з'явився напис крейдою: «Строн здачі — 3 квітня 1966 року». Стурс і цен напис. Його змінив інший, літерний: «Маша, я тебе люблю». Під цим лаконічним освідченням ми і вели не-капливу будіду з будівельником Володимиром.

Так як ви гадаєте, буде чи не буде збудована школа цього року?

Будівельник Володимир почухав потицяю і відповів:

— А хто його знає...

— Ну я же, я відому останньому (скільки вже їх було) зобов'язані написано, що саме цього року ви освітлювате коропських школарів.

Будівельник Володимир замислився.

— А хто його знає...

На цьому змістовному діалогу перервався. Володимир узяв цеберку з розчином і пішов. Він поспішав: пообіцяв комусь хату відремонтувати.

— Гей, хто тут є озовися! обходили ми з усіх боків споруду, за-

глядаючи з урвиці та віконці прорізі.

— Тиша. Нікого! Віршили шукати. Зашли у чайну.

— Відікованове не бачили будівельників?

— Були ті піши, — сказали нам.

Шукали день, шукали другий. Подавонили до Чернігова.

— Всі вони, як один, — на будівлі, — почули відповідь. — Робота йде повним ходом, адже до цього учобового року здати повинні...

ДІТЯЧА ЛОГІКА

Якщо дитині показати цукерку і сховати її в кишеньку, дитина заплаче. Якщо повторити такий експеримент кілька разів, дитина сміятається. Вона зрозуміє, що діяє жартує.

Коли в селі Петрівцях (Щорсівський район) попередили школарів, що готовилися до урочистого дня відкриття нової школи, вони теж зміялися. В устах будівельників з «Сільського» повідомлення ззвучало, як дотеп. Четвертий рік будуться школа, і вже мініум як три рази школарів «попереджали».

— Бачите, на все так просто, як здається, — вислухавши цю історію, зауважив керуючий «Чернігівську будівлю» т. Андрієвський. Гроши колгоспу нам дає — це правда. Але людей невістачає.

А як же тоді на будівництві Коропської школи? Там ніби люди є, за даними тресту 50 робітників працюють.

Звичайно, будують на Чернігівщині чимало. Самих лише школі мають здати в цьому році аж 44. Напевно, в багатьох селах і містах області свято першого дзвінка відвідують у нових школах. Тільки, на жаль, будуть і відомінок випадки: збереться учень до школи і, замість веселого дзвінка, зустрінє його новий свіжонаписаний транспарант: «Здамо об'єкт...

2 плюс 2 — чотири. Волга впадає в Каспійське море. Старших треба поважати. Ці та інші прописні істини легко засвоює учень з перших кроків навчання. І тільки одну істину важко буде йому забагнути: строки і графіки в будівництві існують для того, щоб їх дотримувати, зобов'язання — для того, щоб їх виконувати.

Ю. ПРОКОПЕНКО,
спец. кор. Перця.

Чернігівська область.

Золоту по Олександриї

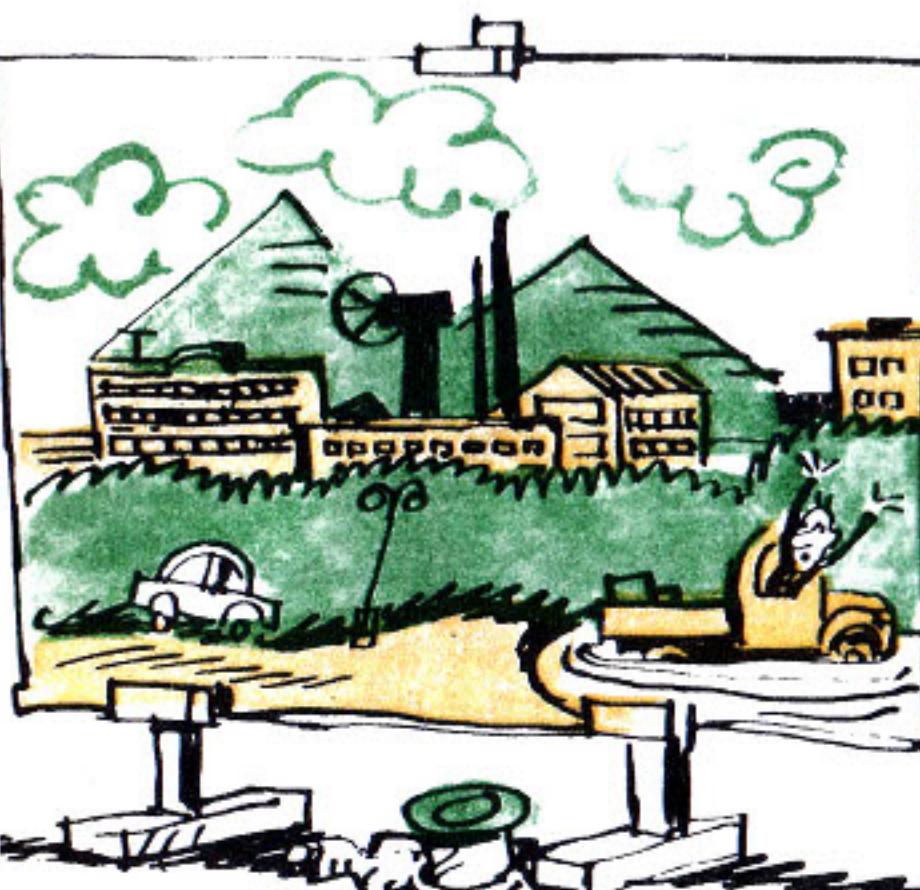
зіва дають 92 грами. Така аптекарська точність досягається при допомозі 8 грам... пластині, що наліплюється під терез. Звичайно, можна напіти і цілих сто грамів, але хто ж тоді купуватиме сухі вафлі у Валентини Сокуренко, яка працює від магазину № 2 комбінату громадського харчування.

ЛЮБЛЯТЬ ОЛЕКСАНДРИЦІ свій пляж, але не люблять, коли там поряд з людьми загоряють кози й корови.

Найбільші пляжники сердяться, коли їм показують на гарний буфет, куди навіть у передвідході дні директор ресторану «Лужок». Іваночко не завозить ні води, ні морозива. Дітей тут доводиться піти з польової кринички, згадувати «не злими тихим словом» директора і наслідувати українську

ЛЮБЛЯТЬ ОЛЕКСАНДРИЦІ свої річки: Інгулець та Березівку, що

народну пісню «Ой, у полі криниця столля»...

НЕ ЛЮБЛЯТЬ ОЛЕКСАНДРИЦІ, коли парк «Будівельник» після чергового дощу перетворюється у «маленьку Венецію», ресторан «Лужок» — в острів, і до нього добраться можна хіді що на дитячих дерев'яних гойдалках, які тут пла-вають.

НЕ ЛЮБЛЯТЬ ОЛЕКСАНДРИЦІ калюж, що постійно не висихають у центрі міста. Перша біля санепідемстанції, друга — біля елеватора. Цього олександриці дуже не люблять, особливо в час живів, коли до елеватора доводиться не тікати, як підливати.

Це все мінуси славного міста Олександриї. Про плюси ми сказали вище. що тих плюсів в Олександриї було ще більше, то потрібно, щоб в Олександриї було менше. Але це вже висновок. Буде, певно, краще, коли його робитимемо не ми, а керівники Олександриї.

З оліцем по Олександриї мандрували, записували і малювали О. ЧОРНОГУЗ та С. ГЕРАСИМЧУК

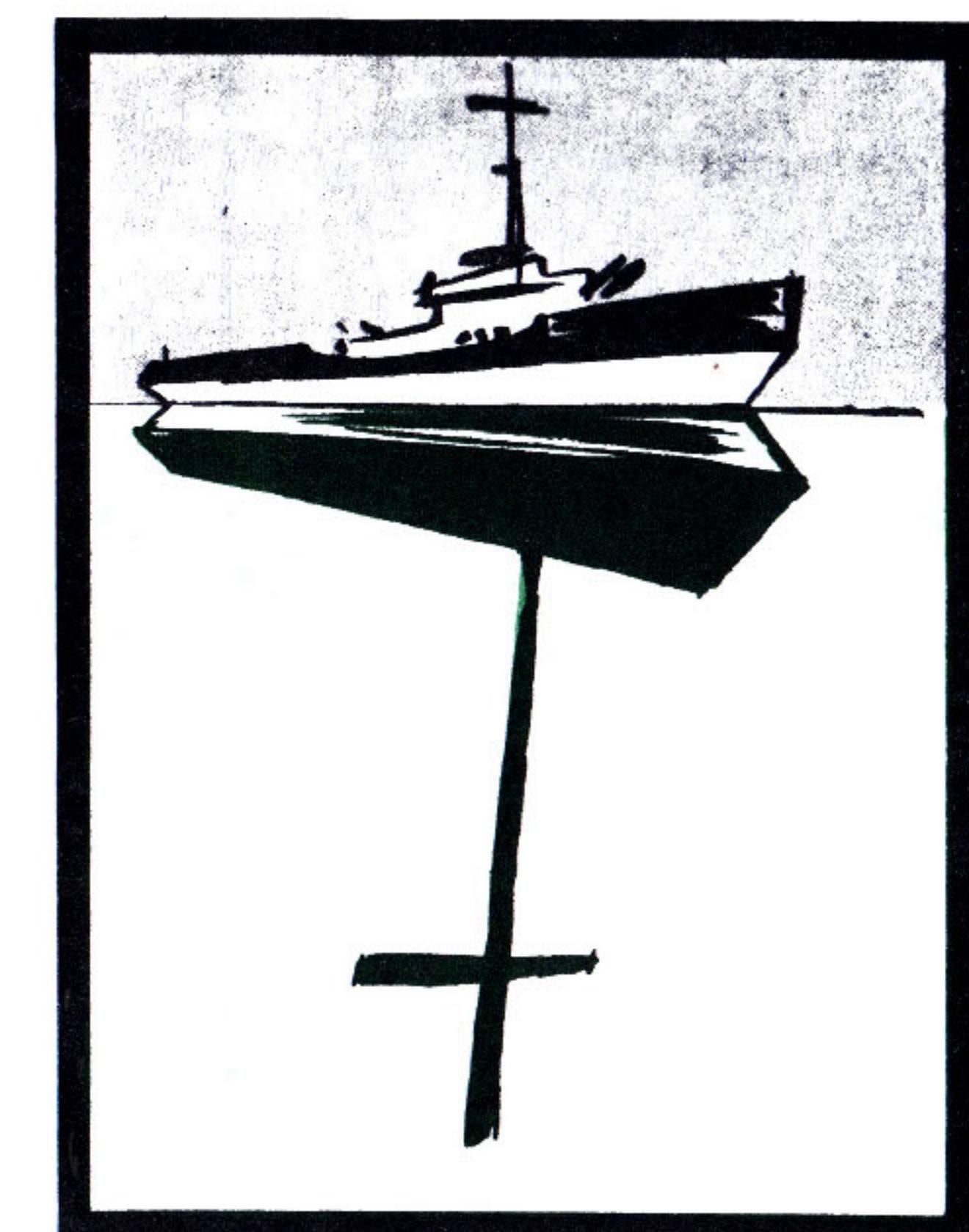
пересікають місто. В ім'я цієї любові найбільші підприємства міста кілька років тому на громадських засадах поставили земснаряд «Олександрия». Саме цей снаряд мав прочистити обидві річки, які вже давно заросли очеретом і на віті поденуди бур'яном. Тепер та-ка дола чатує і на земснаряд, що досі не зробив ні кроку і стойть на Інгульці, як пам'ятник доброго починання та безславного кінця.

ЛЮБЛЯТЬ ОЛЕКСАНДРИЦІ най-частіше відвідувати продовольчі магазини і показувати всім перевожимі свої покупки. Особливо, коли виходять з магазину № 2, несучі в руках атлантичний оселедець чи шматок яловичини. Бо загортати такі речі в папір дирекція цього магазину, очевидно, забороняє.

Малюнки румунського художника А. ПОХА для «Перця».

Американські війська їдуть у В'єтнам.

Друзіс НЕРЧЕ!

Нічого, кажуть, нема кориснішого для здоров'я людини, як чисте повітря. Це, між іншими, кажуть не тільки лікарі, але й керівники Любецького міжколгоспбуду. Розпочавши в 1964 році будівництво ремонтного майстерні в колгосп ім. Шевченка Ріпкинського району Чернігівської області, літаки міжколгоспбудівці, не покладаючи рук, пораються коло цього об'єкту ще й нині. Ніяк з ним розуміти не можуть. А ми, механізатори, весь цей час ремонтуємо свої машини, навіть взимку, просто неба, дихаючи свіжим морозним повітрям.

Вдячні за таку турботу про наше здоров'я, місцеві перші, хочемо побажати міжколгоспбудівцям, щоб і їм так дихалося хоча б одну зиму.

МЕХАНІЗATORI KOLGOSPU
(7 підписів).

І. ПОЛІЩУК, голова Олеськівської сільради.
Кіровоградська область.

Розташувач, будь ласка, деканові економічного факультету Київського міського народного університету технічного прогресу, що вже другий рік міне, як радяногорськ немає. А щоб була, часом величанівський декан Свербілов не образився, що з ного безпідставно кеплють, то немай глянє на дату й адреси тих папірів, які він регулярно надсилає на адресу Київського раднагорсько.

Можливо, що також ж папіріц надіслано і в неїснуючий Укрраднарс.

Якщо т. Свербілов перегулярює читає газети, то порада йому, Перче, нехай він хоч регулярює читає цибули, які підписує.

С. ЛАЗОРЧУК.

Втратила дар мовлення геть уся радіотрансляційна мережа в селі Пахутинцях Воловицького району Хмельницької області. Незважаючи на те, що ця непримінна подія трапилася понад рік тому, Купильський раднагород, який обслуговує наше село, що й нині не перестає вимагати від нас плати «за радиослухання».

Від такого радіослухання у нас, Перче, вже свербить поза вухами. Краще було б, якби працівники пузла якуся помочвали, а радіо — заговорило.

Одоті і платити було б за що!

М. ПОДЕНЧУК.
Хмельницька область.

Втратила дар мовлення геть уся радіотрансляційна мережа в селі Пахутинцях Воловицького району Хмельницької області. Незважаючи на те, що ця непримінна подія трапилася понад рік тому, Купильський раднагород, який обслуговує наше село, що й нині не перестає вимагати від нас плати «за радиослухання».

Від такого радіослухання у нас, Перче, вже свербить поза вухами. Краще було б, якби працівники пузла якуся помочвали, а радіо — заговорило.

Одоті і платити було б за що!

М. ПОДЕНЧУК.
Хмельницька область.

Воєнні витрати.

Л. РОСЧАС

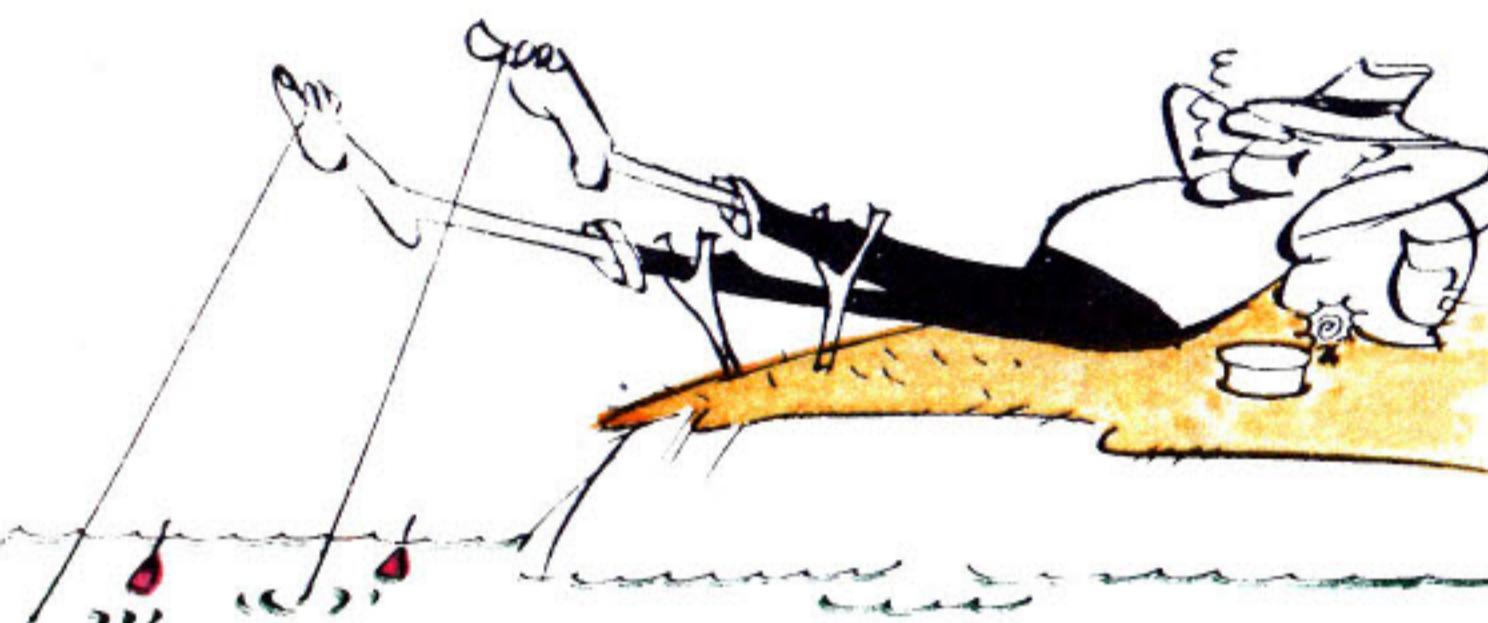
З ДОВІСКОМ

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Я просила зважити чотири ніжки, а ви й руку кладете!..

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Без слів.

У ЦИРКУ

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— А чому він його не їстя?
— Напевне, дресирувальник не дуже смачний...

Мал. В. ГРИГОРЄВА

— Переможений іде в борщ, а переможцеві надається почесне місце на сковороді...

ВЕСЕЛА ШТУКА — ТЕЛЕФОН!

— Ну, старик, поздоровляємо, вітаємо, — поплескуючи по плечу, говорили близні і знайомі. — Телефон — це вже цивілізація, всілякі там зручності і економія часу.

Інші просто в лірику вдавались:

— У тебе першого в новому домі телефон. Як він вписується в домашню обстановочку! Чудесна її вигідна це штука! Ти сам пересвідчишся...

Біля дверей своєї квартири я вже застав цілу чергу. Виявляється, це все сусіди.

— Пробачте, — мило всміхається висока блондинка, — мені так треба подзвонити в одне місце, від цього багато залежить...

І не чекаючи дозволу, вже опинилася біля апарату:

— Альо, Мусічка? У вісім? Та що ти? Тріпався, що буде? І-ті-гі... Зелене надіваєш? Ти що?.. Не ефектно! Ну, валяй!

Поки з'ясовуються жагучі питання кольорів та ефектів, коридор сповнюється новими клієнтами, яких заїдають невідкладні телефонні потреби.

У довготелесого сусіди Вадика вони до того ж ще й оригінальні. Він довго топчеться перед апаратом, а потім просить:

— Ви, дядю, вийдіть, я стісняюсь — у мене секрети...

Що ж, можна й перечекати у власному коридорі. Тут публіка починає нервувати — секрети молодої людини дещо затягуються. Сухорлявий незнайомець, побачивши мене поза чергою, починає цитувати пункти з морального кодексу. А хтось радить погуляти в під'їзді, бо, мовляв, у коридорі і так тісно. Показати б нахабі на поріг, так ще звинуватять у дрібновласницьких тенденціях. Краще погуляти, а чому б і ні. Неділя ж.

Під вечір повертаюсь додому. Все в ажури. У квартирі нікого немає. Ну, братці, тепер дзуськи — не пущу.

Та тут верещить телефон.

— Альо, Машка, чи ти довго будеш там окалачуватись? Ти що оглухла? Ось що — і не приходить, і не приносить...

І трубка замовкла. Та тільки-но я поклав її на місце, як телефон знову затрішав. Доводилось вислуховувати враження і поради, до того ж ніхто не цікавився, чи його слухають. Мені здавалось, що від апарату пашить жаром. Він уже став безперервно дзеленчати. Знімаю трубку — пишить, як сирена. Та що ж це таке! Ледве дочекався голосу:

— Це-е ти, друг? Сусід з телефоном. Слухай, не пошттай за труд, збігай на п'ятий поверх, знайди сто шосту квартиру і скажи жінці Балабошенка, що її чоловік попав у аварію і лежить в травматології.

Мчусь на п'ятий поверх. Стukaю. Двері відчиняють презлющи особи, озброєні держаками. Мое повідомлення змушує одну з них збліднути і запримити. Теша витримує звістку і йде зі мною до телефону. Обдзвонюємо, вясняємо. Ніде травмованого громадянина Балабошенка нема. Не привозили потерпілого і в морги. Це вже вяснила теща. Година телефонних пошуків не дала наслідків. Знову настала тиша, якої я вже став побоюватись. І недаремно. Тепер уже телефон мовчав, а гупав хтось у двері.

Відчиняю і бачу, як на перилах розвалився досить-таки захмілій суб'єкт.

— К-кера, — з видом першовідкривача почав він, — це я тобі токошо дзвонив. Още от і єсть той Балабошенко, живий, невредимий. А про аварію, откровенно скажу, — набрехав. То я любов свою провіряв. Любить, зараза, якщо шукала скрізь.

І п'яний експериментатор поплівся на свій п'ятий поверх. Так я і не встиг йому сказати, що предмет його дослідів забрала швидка допомога.

А вранці на столі я знайшов записку, яку залишила дружина, йдучи на роботу:

«Іще одна така неділя — і я зроблю з цієї цивілізації купу звичайних первісних чепець!»

Михайло КУЮН.

Страшне перо НЕ В ГУСАКА...

«В зв'язку з тим, що швець Артемчук зіпсував мою шкіру, прошу замінити її телячою».

(З скарги до побуткомбінату).
Списав Є. ПЛАХОВ.

Гонча, Ровенської області.

«По певних обставинах прошу дати псевдонімний підпис».

(З листа).

«На стала хвилина урочистої зустрічі. До столу підходять Олена і Василь. На їх веселому обличчі горить комсомольський вогнік».

(З інформації про весілля).

«На фермі ми організували співочий, танцювальний, музичний гуртки. Незабаром в сільському клубі виступить наша тваринницька самодіяльність».

(З листа до редакції).

«Я не раз ходила до Райвина, але в Райвіні мені відмовили в учительській роботі».

(Із заяви).

Зібрав Я. БІЛИЧЕНКО.

м. Сокаль Львівської області.

«Направляється тов. Товнір для проходження медичної комісії, яна буде працювати в піонерському таборі вихователем».

(З листа).

Надіслав П. ЗДАНЕВИЧ.

м. Луцьк.

«За несвоєчасний інструктаж тварин зоотехніку Пецковичу винести догану».

(З протоколу).

Надіслав В. ГАНОВИЧ.

м. Жидачів Львівської області.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У фейлетоні «Два черевини — пара» (№ 3 журналу) Перець критикував керівників Сумської взуттєвої фабрики за випуск бракованої продукції, неправильне визначення гатунку взуття тощо.

З Головного управління взуттєвої промисловості Міністерства легкої промисловості УРСР повідомили, що для надання технічної допомоги фабриці туди було послано бригаду інженерно-технічних працівників з Одеського та Харківського взуттєвих об'єднань.

Крім того, Головне управління заслухало звіти керівників Сумської фабрики про причини вилучки взуття низької якості.

За нездовільне керівництво виробничою діяльністю директорові фабрики Топал С. Г. та головному інженерові Черепанову Л. М. оголошено догану.

За приймання взуття з грубими виробничими дефектами та неправильне визначення гатунку — начальникові відділу технічного контролю т. Ващенко також оголошено догану.

Перчанський О
телевізор

Цю телепередачу ми ведемо з с. Луб'янки Бородянського району на Київщині.

Перед вами на екрані... Ні, ні. Думаете, що це хата після бурі? Гадаете, просто покинуте кім'єм старе житло?

Нічого подібного. Це хата, як наскрізь, для меблів. У ній справді меблевий магазин. І не просто місцевого значення. Він обслуговує на використання села: Озера, Блиставицю, Воронківку, Гаврилівку та ін.

Коли перепадають дощі, тоді до цього магазину дуже влучно пристає давня крилата фраза із сфери торгівлі: «Що на вітрині, те і в магазині».

На цьому ми закінчуємо свою телепередачу. Відгуки про свої враження просимо надсилати на ім'я голови місцевого ССТ Католиченка Г. Ф. і голови Бородянської районспоживспілки Миронюк Г. Г.

До побачення, товариш! До наступного телебачення.

РЕКЛАМА

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ ПЕРЕЦЬ!

ПЕРЕЦЬ

не хоче розлучатися із своїми старими читачами,

ПЕРЕЦЬ

хоче познайомитися із читачами новими!

ПЕРЕЦЬ

обіцяє старим і новим читачам цікаві новинки.

Передплата журналу на 1968 рік почалась!

Передплата без обмежень!

Передплачуєте ПЕРЕЦЬ на 1968 рік!

perec-ua.

perec-ua.

Тодор ДАНАІЛОВ

ДОЛЯ ДОБРЯКА

В установі, де працював креслярем Недялко Донев, всіх дивувала його надмірна добробута. Донева вважали за гібрида, який з'явився на світ божий внаслідок любовних зв'язків хороброго солдата Швейка з дівою Марією. Хоча з нього й келкували, але дуже любили. Донев ладен був іти додому як мати народила, лише в краватці та шкарпетках, коли хотісся попросив би у нього костюма... А гроши він розпозичав як п'яній піп. Якщо ж хотісся із боржників забував повернути борг, Недялко через свій чудернацький характер ставав тричі люб'язнішим з ним. Недялко боявся, що боржник його соромиться, і намагався за всяку ціну йому довести, що зовсім забув про ті гроші.

Про Недялку казали (якщо поцікавиться у місті та на околицях): мабуть, не знайдеться жодної комашки, якій би він перешов шлях навіть нічної пори. Якщо ж і поскаржиться котрась, то це неодмінно ненормальна комашка — епілептик або нетрудовий елемент.

Взагалі наш Швейк-молодший був якоюсь особливо делікатною людиною. Вся його увага була зосереджена на тому, щоб якось навіть випадково не скривдити когось із оточення. Траплялося, що Недялків колега, хоча й інтелігентна людина, а скаже таке, що купи вони не держиться, тоді кресляр завжди намагається майстерно перевести розмову на іншу тему або відвернути увагу присутніх від колеги. Йому в таких випадках було страшенно незручно за свого товариша.

— Учора я дивився в театрі дуже, дуже смішну трагедію! — починав, скажімо, сусід Паспалев, котрий сидів зліва. — Але ніяк не можу згадати прізвище автора — чи був то Бетховен, а може, Шекспір?

— А в цирку — одразу ж приходив йому на допомогу Недялко — якби ви тільки бачили, що виробляють тигри! Дресирувальниця поклали голову в пащку тигрові...

Всі раптом забувають про «смішну» трагедію Бетховена і починають розпитувати Недялку про тигрів. А він розповідає про них з усіма подробицями і дуже задоволений, що допоміг шанувальникові театрального мистецтва вийти зі скруті.

Інколи кресляр Недялко у своїй доброті та делікатності доходив до того, що непомітно починав наслідувати тонові та вимові співбесідника, починав сміятися так, як сміється

той, нахиляти голову так, як той нахиляє, колупаючи пальцем у вусі.

Так жив собі щасливо, задоволений собою наш герой до призначення нового директора, з приходом якого — (обіцяємо читачеві) і кінчиться наше коротке оповідання.

Увійшовши вперше в приміщення, в якому креслив Недялко, новий начальник зупинився біля його столу.

Недялко в цей час надзвичайно старанно копіював дуже складну конструкцію залізобетонного моста.

— Шо-о-о ррр-робите, ко-ко-ко-лего? — спитав його директор.

Недялко, дуже зніковів за свого начальника, прикро стало, що в нього така хвороба, яку ще ніхто не помітив, і не второпавши, як воно й сталося, не підводячи голови від креслення, відповів:

— Ко-ко-копіюю н-н-нові вва-рріанти м-м-мостів.

Через п'ять хвилин, увійшовши до свого кабінету, директор, підозрюючи кресляра в тому, що він кепкує з нього, викликав секретарку і спитав:

— Т-товаришко, ц-цей кре-сяр простоволосий, в ок-кулярах, що він за один?

— Хто? Недялко! Дуже добрий! І як людина, і як службовець!

— А-а-а чи н-нема в н-нього якихось ф-фізичних недоліків?

— Ні, нема. Цілком здоровий. Лише замолоду облисів.

— Ц-це я с-сам б-бачив. А-а-а в м-мові н-нічого н-непомітно?

— Шо саме? — зніковівши спитала секретарка. — Я вас не розумію.

— Цей ідіот часом не зайка? — нарешті випалив директор, жодного разу не зайкнувшись, як часто-густо трапляється у зайк, коли вони гніваються.

— Товаришу директор! Навпаки! Він найкращий читець у гуртку художньої самодіяльності.

— З-з-значить так! — проревів директор. — В-ви в-вільні! М-можете йти!

Через два тижні добряка Недялка Донева було звільнено з роботи — не віправдав себе...

Дуже часто людина стає жертвою через свою надмірну доброту.

Переклад з болгарської
Л. ГОРЯЧКО.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Тел. Г-18-2-12, Г-18-3-46, Г-18-3-79.

Для телеграм: Київ, Перець.

Ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 16 (770) (на українському языку).

Підписано до друку 4.VIII.1967 р.

Папір 70×108½=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

Зам. 03775. Тираж 1 150 000 прим.

Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна». Київ, Брест-Литовський проспект, 94.

БФ 13543.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:

<http://perec-ua.livejournal.com>

РЕКЛАМА

ПЕРЦЯ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

КРАЩИЙ ВІДПОЧИНOK-
НА ВОДІ!

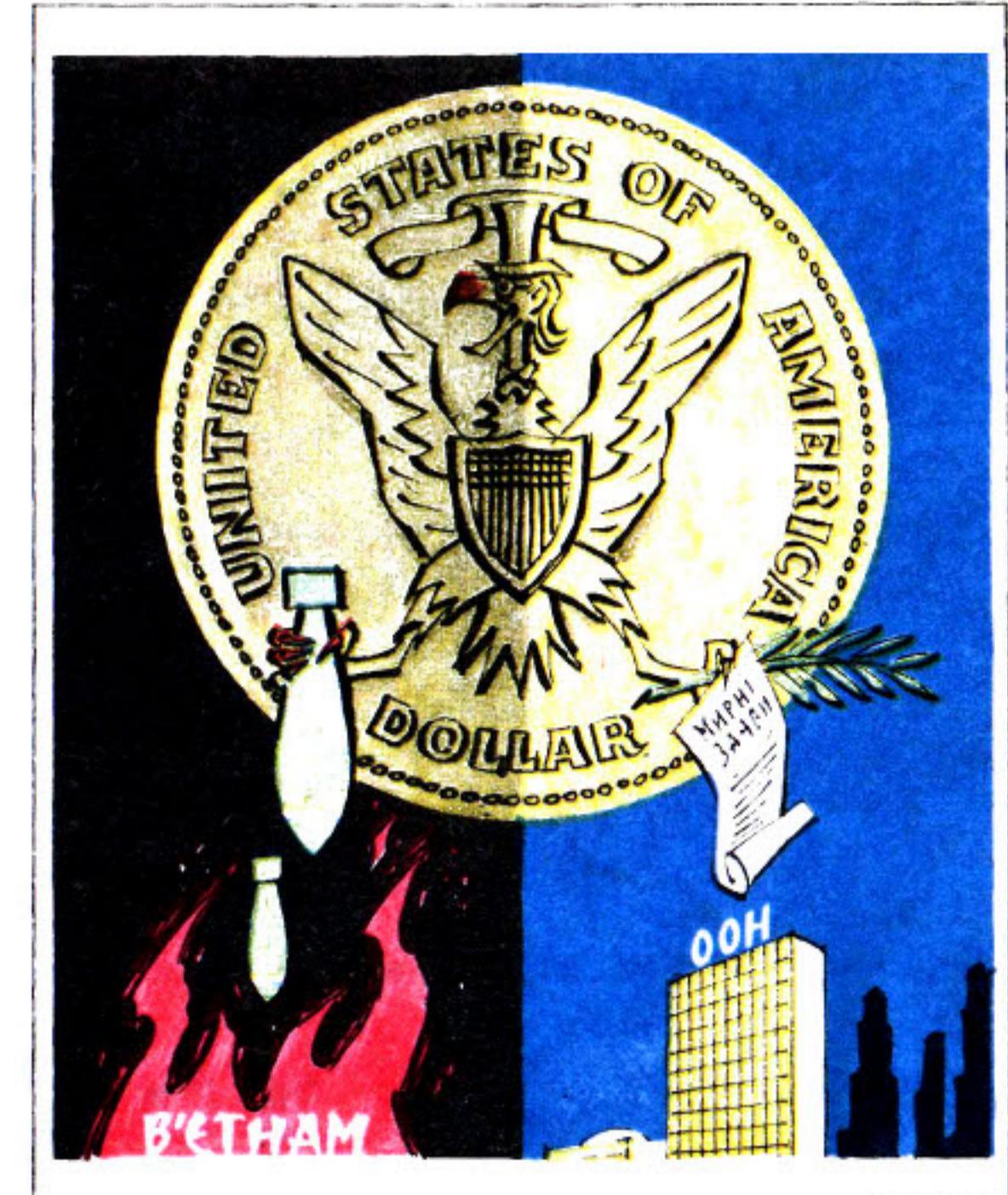
Малюнки народного
художника УРСР
В. Г. ЛИТВІНЕНКА

Автошарж.

Круки чують здобич...

У долара політика дволика:
веде війну... й про мир базіка.

У БОННСЬКОМУ АТЕЛЬЄ МОД

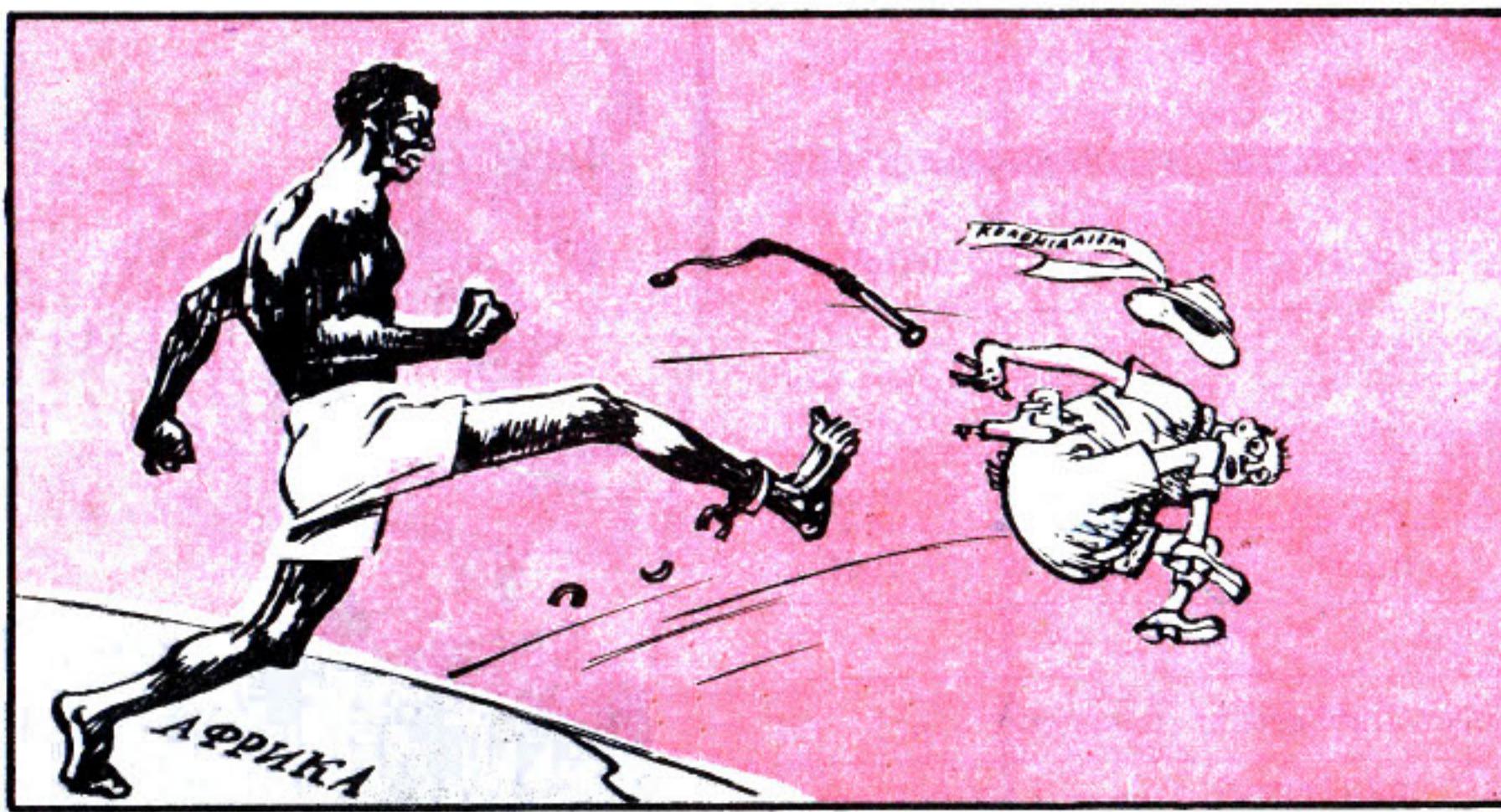
Аденауер: — Тепер, гер вермахт, хоч у Париж.

«Рівноправні».

Учепились.

Чорним по білому.

...Добра чимало
Вони творили на землі,
Ріками слози розлили,
А кров морями.